

VESZPRÉM.

Az országúton hársak lengenek.
Már itt az est és vaksötét dorombol.
Vidáman hajtanak szelídke dombról
Egy-egy tehénkét nótás gyermekek.

Az út végében Veszprém vesztegel:
A tornyok égbe fúrnak ujjukat,
Veszprémbe minden ég felé mutat
És minden templom tornya énekel.

Harangok zúgnak és a néni,
Ki bütykös újjal most vetett keresztet,
Még bológat, de szempillája reszket
És aztán lassan ver már vén szíve.

Sok árva csillag ég, aludjatok,
Aludjatok csak, fáradt nénikék,
Én fényesítem át az ég ívét,
Mert minden árva csillag én vagyok.

Mert itt licámkolt drága fürgeségem,
A dombról én is két tehént tereltem,
Ostort lóbáltam gyenge kis kezemben
S tapostam át a hűvös, fürgé Sédre.

Így lettem Veszprém, virrasztó szerelmed,
Így lettem néked csillag-silbakod,
Aludjatok, mert mindég itt vagyok:
Kicsiny fiú, ki két tehént terelget . . .

(Budapest.)

HORVÁTH BÉLA.